

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Pere Bosch i Cuenca

La vinyeta

Fer

Cinema sense el català

Hi ha debats recurrents, que apareixen i desapareixen en l'escenari públic com una mena de Guadiana interminable;

i, després d'una intensa xarbotada, acaben en no res. Un d'aquests és el que fa referència a la presència del català a les sales de cinema. Des de fa una pila d'anys, hem viscut debats intensos al voltant d'aquesta qüestió, amb els mateixos arguments, els mateixos opositors i, malauradament, els mateixos resultats. La primera temptativa es va produir fa més de vint anys, quan el govern de Jordi Pujol va declarar que la Generalitat no podia seguir "agenollant-se" davant les majors i va aprovar un decret que establia sancions per a les empreses que no doblesin al català el 25% de les còpies. Però el setembre de 1999, vint dies abans de les eleccions autonòmiques, el govern es va "agenollar" i va subscriure un acord per doblar al català 18 pel·lícules en un període de vuit mesos. La Generalitat n'assumia el

Malgrat les temptatives que s'han fet en els darrers trenta-nou anys, la presència del català al cinema és totalment residual

cost, però les majors van acabar imposant el seu criteri que el doblatge havia de ser voluntari. El tema va tornar a aflorar el 2010, en aquest cas amb un govern presidit per Pasqual Maragall i a través d'una llei aprovada amb una àmplia majoria parlamentària (117 vots a favor i només 18 en contra) que preveia que el 50% de les pel·lícules exhibides havien de ser en català. La realitat és que aquesta normativa no s'ha arribat a complir mai, primer pel boicot de les grans distribuïdores i, poc després, per un acord signat per l'aleshores conseller de Cultura, Ferran Mascarell, que acordava un augment progressiu de l'oferta fins arribar al 50% el 2018. I això, malgrat que el Tribunal Constitucional va avalar la llei el 2017, si bé restringint l'obligació de distribuir i exhibir en català al 25%, en lloc del 50%. El balanç i el resultat actual és decebedor. Després de 39 anys de governs de tots els colors i d'expectatives per a tots els gustos, la realitat actual és que ni tan sols s'arriba al 3% de l'oferta en català. Una xifra decebedora d'una batalla perduda.

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Calígula viu

“Encara soc viu, encara soc viu”, exclama el Calígula teatral d'Albert Camus quan els membres de la cort l'han mort i ben mort. I tant, si és viu! Només cal fer una mirada circular pel món: Trump, Bolsonaro, Putin, Boris Johnson, aquell comunista-capitalista de la Xina successor de Tiananmen, Salvini, algun mandatari de l'Est europeu... Un dia nomenaran senador el seu cavall. Qui diu cavall diu tanc o diu míssil, que de totes maneres són objectes que ja ocupen un lloc d'honor en els governs. Alguns em titllaran d'excessiu. Calígula va ser un sanguinari acreditat. No ho són els que dic? Potser no tant o d'una altra manera? Camus projectava la mirada sobre Hitler i Stalin, suposo. També sobre els deixebles que els poguessin sorgir. Déu n'hi do si hi ha aproximacions a Calígula. Menys el líder xinès, tots els altres poden argüir que han estat elegits democràticament. Calígula, no. Stalin tampoc. Hitler sí. Però deixem Hitler i Stalin, que superen l'emperador romà i, per ara, els superen tots i desequilibren l'argument.

“Només cal mirar Trump, Putin, Salvini, Johnson o a la Xina

Ara està de moda la paraula “empatia”. Abans no l'havia sentida mai. Si està de moda no vol dir que en sobri sinó que en falta. Del pa se'n parla quan no n'hi ha. Trump amb els emigrants de la frontera de Mèxic, Putin i el xinès amb els dissidents, els mandatari europeus amb els homosexuals, Johnson empobrint el propi país, Salvini amb els naufragats... Calígula va ser elegit pel Senat. A l'obra, els “electors” li riuen totes les gràcies. L'adulen, li celebren les ocurrències. Els mata els fills, i només s'hi enfaden una mica. A poc a poc van pensant que l'han d'apartar del càrrec suprem. Decideixen matar-lo. Abans de

fer-ho, dubten més que Hamlet pensant en el seu padrastre. Ho fem? No ho fem? Tota l'obra és això. Camus pensava també en la covardia del sanedri. Del sanedri o dels polítics i ciutadans que posen irresponsables als governs i reincideixen en les següents eleccions. La democràcia és el menys dolent dels sistemes polítics, d'acord, ja està dit i repetit. Però és molt dolent. L'home ha fet creacions més glorioses. El partit de Trump també riu les sortides del president. Els que no les hi riuen dubten, dilaten la fulminació, estan pendents de les enquestes.

“Encara soc viu.” A Espanya surt un partit d'extrema dreta enlluernat per Calígula, els seus seguidors actuals i la Inquisició. El voten i és reclamat per pactar governs. Pactar-hi és impregnar-se de la seva ideologia. El “problema català” se soluciona amb mètodes expeditius. “No cal esperar que l'assassí actui per detenir-lo”, diuen. Els assassins som nosaltres. Calígula, en una escena, gira els arguments de tal manera que l'innocent s'acaba immolant. “Trump és boig però no estúpid”, ha dit un de la seva camarilla.